

D ů v o d y:

Odvolací soud správně dovodil, že šlo jen o formální opravu jména žalované strany, kterou žalovaná kdykoli, tedy i až po podání opravného prostředku mohla zaříditi. Učinila-li návrh na opravu rozsudku ve smyslu § 419 c. ř. s. v odvolací lhůtě, nebylo jí tím zabráněno v řádném provedení odvolání, nemusila zatím bez vyzvání soudu své vyhotovení rozsudku ani předkládati, a správně proto uznal odvolací soud, že se lhůta k odvolání počítá od doručení původního, nikoli teprve od doručení opraveného vyhotovení. Zařízení opravy nemělo tu pro odvolání a pro běh lhůty odvolací žádného významu a žádného účinku.

Čís. 11916.

Základem prozatímního opatření může býti jen nárok vybavený právní ochranou, jež právní řád jako takový uznává.

Nejde o takový nárok, domáháno-li se zákazu budoucích možných projevů ve smyslu § 1330 obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R I 528/32.)

Odvolávajíc se na § 1330, druhý odstavec, obč. zák. domáhala se žalující firma žalobou na žalovaném, by byl uznán povinným, zdržeti se jistých tvrzení a tato tvrzení v určitých případech odvolati. Kromě toho navrhla žalobkyně vydání prozatímního opatření, by se žalovaný zdržel za sporu rozšiřování týchž tvrzení. Soud první stolice povolil prozatímní opatření, rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobce domáhá se pro dobu procesu prozatímního opatření k zajištění žalobního nároku, by bylo žalovanému uloženo zdržeti se určitých, prý závadných projevů. Rekursní soud správně praví, že základem prozatímního opatření může býti jen takový nárok vybavený právní ochranou, který právní řád, — v souzeném případě § 1330 obč. zák. —, jako takový uznává a tomu, kdo byl na cti napaden, přiznává. Rekursní soud však neřešil otázku, zda tu jde o takový nárok, maje z jiných důvodů návrh na povolení prozatímního opatření za neopodstatněný. Platný právní řád v případech § 1330 obč. zák. takového zdržovacího nároku nezná a nepřipouští. Podle tohoto místa zákona vymezeny jsou nároky osoby na cti dotčené potud, že jí zákon kromě nároku na náhradu škody přiznává ještě nárok na odvolání učiněných projevů s případným uveřejněním. Další nárok na zákaz budoucích možných projevů však § 1330 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely, dosud platném, neobsahuje. Ani z doslovu zákona, ani z důvodových zpráv nelze dovoditi, že měl zákonodárce také ještě zdržovací nárok za potřebný k odčinění učiněných projevů a že jen opomenul to jasně vyjádřiti, nebo že to považoval za

samozřejmě. V těch případech, kde občanský zákon přiznává postiženému možnost žaloby zdržovací, určitě to vyjádřil (viz případy takových žalob vypočtené v § 296 Krainz Ehrenzweig, II. B, I. H. str. 10) a byl by tak zajisté učinil i v případě § 1330 obč. zák. Není ani všeobecné normy, z níž by bylo lze nárok takový dovodit, nehledíc ani k tomu, že by pak nárok takový bylo přiznávati všeobecně v případech, v nichž se lze důvodně pro budoucnost obávati nového zásahu a porušení práva, a důsledně i u všech druhů poškození, nejen u poškození na cti. Nelze ani uznati, že nárok zdržovací (jako minus) obsažen je v pojmu odvolání urážek; jsou to dva různé pojmy a dva různé nároky, z nichž jeden směřuje proti minulosti a má povahu represe, kdežto druhý zasahuje do budoucna a slouží účelům prevence. Při poslední revisi občanského zákona bylo na to pomýšleno i tento ochranný prostředek postiženému přiznati (viz Návrh subkomitету Dr. Weiss, str. 185 a Návrh superrevisní komise k § 1150), z čehož však nelze usuzovati, že nárok ten byl obsažen již také v platném nyní právu. Ani předpisu zákona o nekalé soutěži nelze tu obdobně užití, protože je to zákon speciální, týkající se jen poměrů mezi soutěžiteli v hospodářském styku, který nadto obsahuje velmi mnoho úchylek i v oboru práva hmotného i formálního, jež obdobného použití nepřipouštějí. Z těchto důvodů nelze žalobci přiznati ani nárok na prozatímní opatření.

Čís. 11917.

Kupní smlouva o radiovém zařízení, při níž prodatel neměl předepsané úřední povolení ku prodeji (§ 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. na rok 1924), jest nicotná podle § 879 obč. zák. Nezáleží na tom, že prodatel byl bezelstný, že zažádal o povolení ku prodeji a že omylem úřadu se mu dostalo jen povolení k přechovávání, aniž se jde na tom, zda bylo zahájeno trestní řízení a jak se skončilo, aniž na tom, kdy a u koho byl přístroj zabaven a zda šlo o prodej po živnostensku či o prodej soukromníka.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R I 531/32.)

Žalovaný koupil od žalobce radiové zařízení, část kupní ceny zaplatil hotově a na zbytek dal směnky. Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný mimo jiné, že kupní smlouva o radiovém zařízení jest neplatná, ježto žalobce neměl k prodeji úřední povolení. Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu k novému rozhodnutí.

Důvody:

Pro tento spor jest především rozhodnou otázkou, zda byla kupní smlouva, jež byla podkladem směnečného závazku a jejímž předmětem byl radiový přístroj, podle § 879 první odstavec obč. zák. nicotná, čili